

ET LIV MED

Badminton

AF NINA VEDSØ

En historie om en af landets mest hæderkronede badmintonklubber NBK og den specielle hal ved Tingsted Å.

Den 13/4 1962 fik min højgravide mor veer. Mine forældre boede tæt på Nykøbing F. Sygehus, så min far fik bakset den stærkt jamrende mor ind på bagsædet i Volvoen og kørte i al hast til sygehuset. Her fik han, efter at have afleveret min mor i gode hænder, besked på at køre hjem igen. Han ville få besked, når fødslen var overstået. Det skulle han snart få. For ikke så snart han havde åbnet hoveddøren til deres beskedne hjem, før telefonen ringede. Det var fra sygehuset. Fødslen var gået fint og meget hurtigt. "Godt," sagde min far og fortsatte: "Hvad er kønnet?" og oplyst om dette lagde han skyndsomt røret på. I en og samme bevægelse løftede han røret på ny og ringede et nummer op. Det var til NBK. "Goddag, det er Bent Vedsø. Jeg vil gerne indmelde et nyt passivt medlem. Det er en pige". Og således startede min livslange kærlighed til badminton-sporten, da jeg blot var få minutter gammel. En kærlighed der tog sin begyndelse og som blomstrede i fuldt flor i den gamle, hyggelige hal på Stien ved Åen i Nykøbing F., der den dag i dag huser Nykøbing Badminton Klub.

Nu 58 år senere har jeg fået det ærefulde hverv at beskrive denne kærlighed til den ædle fjerboldsport og ikke mindst fortælle min historie om en af landets ældste og mest hæderkronede badmintonklubber NBK.

HALINSPEKTØRER

I 1983 fejrede NBK 50 års jubilæum. Og det blev gjort med manér. Der var både reception med fint besøg af badmintonforbundets bestyrelse blandt mange andre, der var revy og kæmpe fest med 300 spisende gæster, der efterfølgende dansede natten lang på banerne i den gamle hal, mens guirlanderne gyngede un-

der det buede loft i takt til den levende musik. Og så var der et flot jubilæumsskrift, der kom smukt omkring den store betydning en klub som NBK havde haft for Nykøbing gennem alle årene.

Jeg har siddet og nydt, at læse historierne fra før jeg selv gjorde min entré under rundbue-loftet på de grønne baner. Og det slog mig, at noget af det som både N.P. Nielsen og Preben Dabelsteen, to af klubbens mest kendte ansigter, kærligt beskriver i hæftet, er atmosfæren og hyggen i den gamle hal.



Nina Vedsø

Ved 50 års jubilæet i 1984 samlede man 12 af klubbens 16 danske mestre gennem årene. Bagerst fra venstre er: Imre Rietveld, Ellen Bille (Carstensen), Ole Pedersen, Knud Åge Nielsen, Karen Møller, Preben Dabelsteen, Willy Meier, Inge Broholt (Utzen). Forrest: Lars Pedersen, Kristine Rasmussen, Anne-Mette Bille og Erik Thomsen.





Lonny Boestofte var en af de meget stærke damespillere. Hun vandt faktisk et dansk mesterskab i double sammen med Lene Køppen.



Allerede i starten af klubbens historie var det den hjemlige stemning, der betød noget for spillerne. Som unge talenter mødte man op i hallen efter skole og så blev man hængende det meste af dagen. Selvfølgelig passede man sin egen træning, men så snart der var en bane ledig, spurtede man ind og nåede måske tre-fire dueller før næste hold dukkede op. Omdrejningspunktet for datidens spillere og senere også for de efterfølgende generationer af spillere, har været de fantastiske halinspektører, der har passet hallen – og de unge mennesker - med omhu, flid og kærlighed. Der har været flere forskellige inspektører, men der er næppe nogen, der har beskæftiget sig med klubben, der ikke er stødt på navnet Frandsen. Fru Frandsen og hendes Ferdinand var som reserveforældre for en lang række af unge spillere fra de startede i 1935 og 25 år frem. Der fortælles med fryd om de lagkager, der blev fabrikeret, når de unge spillere telegraferede hjem, at nu havde de hevet endnu en sejr hjem til klubben. Hr. og fru Frandsen var legender i NBK, og jeg tror, at de netop forstod den balance mellem kærlig omsorg og disciplin, der fik alle til at føle sig velkomne og velansete i klubben.

En del år senere skulle jeg selv opleve den samme følelse af hjemlig hygge og ikke mindst af at have en ekstra familie. Da jeg blev stor nok til ikke at blive bragt og hentet fra hallen og dygtig nok til at træne med de bedste seniorere, huserede familien Bille i halen og ikke mindst i cafeteriaet på 1. sal. Ellen og Hanse-rik var vores reserveforældre, der med kærlig og fast hånd passede på os, når vi tilbragte de fleste af ugens dage med, lige som de gamle spillere havde gjort det, at spurte ind på banerne for at nå at slå et par bolde, mens resten af ventetiden blev slået ihjel i hyggeligt samvær og med at spise madpakker eller Ellens æggesandwich, raffling og kortspil og måske en sjælden gang imellem en dansk stil eller matematikstykker. Og jeg ved med sikkerhed, at der er flere af os, der har sendt venlige tanker til Ellen senere i arbejdskarrieren ved visheden om, at hun har en del af æren for, at vi i dag taler et formfuldendt dansk.

SJOVE HOLD

Gennem historien er noget af det, der kendetegner NBK, lysten til at mødes i mange forskellige sammenhænge. Det har afstedkommet adskillige holddannelser gennem årene. "Lag-

kageholdet" opstod f.eks. på baggrund af inspektørparret Frandsens ide om, at overbringe en lagkage til de unge spillere, når de med et telegram med ordlyden "De kom ned med nakken..." eller "Hvad sagde vi!!" kundgjorde, at de havde vundet over udenbys spillere. "Sved dig glad" er et andet navnkundigt hold. Det startede i fordums tid med fire spillere, der kombinerede hård dyst med spilleglæde og lidt showmandsskip. Senere fik dette hold sine faste rammer, da Bent Vedsø og Jørgen Voigt genoplivede holdet som et tilbud til travle mænd i deres bedste alder, der havde brug for lidt sjov motion. Her mødtes man tidligt lørdag morgen og de grønne baner fyldtes af glade og svedende mænd til munter dyst. Efterfølgende er der saunahygge og rundstykker og en uundværlig "lille én" i cafeteriet på 1. sal. Grunden til, at jeg har så forholdvis indgående kendskab til dagsordenen på holdet er, at jeg vist nok er den eneste pige-spiller, der har haft adgang til "logen". Som ganske ung fik jeg nemlig lov til, at hoppe ud af fjerene tidligt lørdag morgen og komme med i hallen, hvor jeg kom i klørne på mange af de dygtige herrer. "Sved dig glad" holdet kan i øvrigt her i 2020 fejre deres 50-års jubilæum, hvilket sikkert ikke kommer til at gå stille af sig.

EN FAMILIESPORT

For mig startede min badmintonkarriere som et familieforetagende. Begge mine forældre var dybt engagerede i sporten og ikke mindst i NBK. Allerede da de, som nygifte i 1952, så sig om efter et sted at slå sig ned, var et meget vigtigt kriterie, at det skulle være en by med et stærkt badmintonmiljø. Min far, Bent Vedsø, havde netop vundet sjællandsmesterskabet, og min mor Tove Vedsø, var også blevet begejstret for fjerbolden, så valget faldt naturligt på Nykøbing Falster, med det blomstrende NBK, som de hurtigt blev medlemmer af. Desværre fik min far polio samme år, og kom aldrig til at spille topbadminton igen, men han valgte i stedet ledergerningen, hvilket både NBK og Lolland-Falster Badmintonkreds fik glæde af og ligeledes badmintonforbundet, hvor han i mange år sad i bestyrelsen. Min mor spillede selv en god omgang fjerbold og nåede at komme på divisionsholdet i klubben. Siden fulgte hun i min fars fodspor og var i mange år leder af Colgate Cup for husmødre sammen med Gudrun Dam og Grete Pedersen. Netop husmoderbadminton har siden haft en stor plads i NBK. Senere kastede min mor sig over ungdomsbadminton og var USU-formand gennem flere sæsoner. Dette familiefænomen løber i øvrigt som en rød tråd gennem hele NBK's historie hvor flere generationer af familien Skaarup,

Dabelsteen, Nielsen, Jørgensen, Udsen, Bille, Eggert-Hansen, Dreist, Borgstrøm m.fl. dukker op i annalerne.

Så det var ganske naturligt, at også min passive badmintonkarriere blev byttet ud med en aktiv ditto, så snart jeg kunne løfte en ketsjer.

UNG SPILLER

På daværende tidspunkt kunne børn og unge deltage i de såkaldte interessegrupper indenfor snart sagt alt, der havde med sport og kultur at gøre. I NBK var ungdomsarbejdet centreret omkring disse interessegrupper, og der var fremragende trænere til rådighed. Jeg selv var så heldig, at jeg sammen med resten af mine kammerater havde All England-mesteren Knud Åge Nielsen, bedre kendt som Grønært, som træner og indpisker. Der var interessegrupper for børn på alle niveauer, og alle nød både spil og kammeratskab.

Hverdagen som ung spiller i NBK i 70'erne og 80'erne bestod som sagt af utallige timer tilbragt i den gamle hal. For mit vedkommende deltog jeg i interessegruppetræning to gange om ugen, og senere også seniortræning to aftener om ugen. Ugens øvrige dage var man i hallen og spillede på livet løs, når der var en ledig bane. Stort set alle weekender var besat af enten turneringer eller forskellige træningssamlinger. NBK var på det tidspunkt den absolut dominerende klub på Lolland-Falster. Men der var mange gode spillere i andre klubber på øerne også, og vi mødtes i de mange lokale ungdomsturneringer, der blev afholdt år efter år. Legendarisk var den store ungdomsturnering i Nakskov, hvor mange drabelige dystere blev udkæmpet i mange timer i mange haller i byen. Det var meget hyggeligt med disse lokale turneringer. Ikke mindst fordi man var sammen med sine klubkammerater en hel weekend. Jeg glemmer aldrig, at vi sammen tog toget frem og tilbage til Nakskov – det var forbundet med en stor følelse af frihed. Og så var det også hyggeligt, at møde kammerater fra andre klubber på Lolland-Falster. For vi var faktisk kammerater, også selvom vi jo var konkurrenter til disse stævner.



Et af klubbens største navne, Jørn Skaarup, der blev All England mester.





Ægteparret Imre Rietveld og Knud Åge Nielsen havde hver vundet individuel titel ved All-England. Sammen hentede de bl.a. et provinsmesterskab i mixed double.

Af og til skulle vi som kredsspillere ud og forsvare Lolland-Falsters ære. Vi var mange fra NBK på disse kredshold, men der var også spillere fra fx Fanefjord, Stubbekøbing, Maribo, Østfalster og Nørre Alslev. Det var super hyggeligt, når man mødtes tidligt om morgenen og søvndrukne kravlede ind på bagsædet af en forældres eller leders bil og satte kursen ud i det danske land. Vi syntes selv, vi var verdensmestre in spe, men sandheden var nok, at vi havde nok at se til i kampen med spillere fra andre kredse. Derfor indkasserede vi af og til store nederlag. Men heldigvis havde vi rigtig gode ledere, og jeg husker fx en tur til København, hvor vi fik drabelige klø og mere og mere tabte modet. Vores leder, John Olesen, tog derfor en rask beslutning og kørte efter kampene ind til Frederiksberg, hvor hele banden fik en dejlig tur i Zoologisk Have, lidt som plaster på såret, tænker jer. Faktum var, at vi hurtigt glemte nederlagene og nød dagen. Jeg tror, dette er vigtigt i forhold til at unge spillere bevarer motivationen for sporten.

Efterhånden som jeg blev ældre, kom jeg også på seniortræning og debuterede ganske ung på klubbens førstehold, der spillede i 2. division. Det var en blanding af en brat opvågning fra de forholdsvis ubekymrede ungdomsdage og en tilværelse som total startstruck ung spil-

ler. Ikke nok med at der var tidligere Uber og Thomas cup spillere, All Englands mester, danske mestre på NBK's hold, men det var også stjerner, vi mødte til kampene. Det var nu alligevel ikke så længe, jeg havde fornøjelsen af at spille sammen med Imre R. Nielsen, Grøn, Lonny Boestofte, for en af grundene til, at jeg blev trukket op på dette relativt høje niveau var faktisk, at de nævnte spillere stille og roligt var på vej til at indstille deres karriere. Men det var en ganske anden verden, der åbnede sig for mig. Ikke mindst fordi, der også fulgte en social side med. Vi havde rigtig gode forhold som spillere, og jeg husker særlig en tur til Herning, hvor vi efter kampen skulle overnatte på hotel. Efter kampen blev de ældre spillere enige om, at de ville en tur ud i byens natteliv. Valget faldt på den kendte natklub La Cabana. Vi var to på holdet, der ikke var gamle nok til at komme ind på natklubben. Men det fandt man hurtigt en løsning på. Ellen Bille trådte hurtigt til og sagde, at hun var mor til os begge, hvorefter vi trådte ind i det forjættede natteliv og fik de første oplevelser med fest og sjov.

Og så betød deltagelsen på seniortræningen også en udvidelse af timerne i hallen. Jeg var i hallen til langt ud på aftenerne, også nogle gange længere end jeg havde aftalt med mine forældre. Det var især, hvis der var lidt kæresteri med i billedet. Så kunne man sidde helt nede for enden ad gangen ved dameomklædningsrummet nede på gulvet sammen med den udkårne og helt glemme tid og sted. Det var ikke sjældent, at cykelturen over broen til Sundby foregik i et rasende tempo, fordi tiden simpelthen var løbet fra mig. Men man kan sige, at selvom hjemkomsttiden af og til blev overskredet, så var det alligevel trygt for vores forældre, for de vidste jo præcist, hvor vi var, og der ingen farer var forbundet med det...

SAMARBEJDE MED ANDRE KLUBBER OG LANDE

I 1979 indledte NBK et samarbejde med Frederiksberg Kammeraternes Idrætsforening. Denne klub havde en fortrinlig forbindelse til den tyske klub Neustadt, hvortil turen gik adskillige gange med et større kontingent ungdomsspillere. Hertil stødte også spillere fra BC37 og Farum Tennis og Badmintonklub. På den første tur gik det dog ikke så godt for mig, idet jeg slet ikke nåede på banen. Til gengæld opnåede jeg, at få et ry som den mest klodsede på holdet. I toget ned gennem Tyskland kunne man lægge sæderne ned, således at det blev til en stor madras. I forsøget på, at etablere sådan en soveplads, lykkedes det mig, at få en finger eftertrykkelig i klemme, så vores holdleder Stig Jørgensen måtte træde til med trøst og opmunt-ring. Da jeg senere på turen gennem Tyskland





fik en anden finger i klemme i en cigaretautomat, begyndte der at tegne sig et billede. Det hele kulminerede, da jeg på vej ud af en restaurant, hvor vi vist havde indtaget lidt god tysk fadøl til maden, skvattede ned af en trappe og forstuede min fod voldsomt. Resten af turen forsøgte jeg at holde mig i ro, og min debut som badmintonspiller i udlandet blev udsat til året efter, hvor vi igen drog til Tyskland.

Der er særligt tre episoder, jeg husker fra den tur. For det første oplevede jeg på egen krop, hvad det vil sige at hedde Vedsø til efternavn og spille badminton i Tyskland. Når halspeakeren kaldte mig ud til kamp gjaldede det således gennem hallen: "Freulein Fedtso an Spielfeldt drei, Bitte!" og hele det danske kontingent af spillere lå flade af grin ude på tilskuerbænkerne. På samme tur deltog også min veninde Inger Breitenstein, der var kendt for ikke at være voldsomt høj. Spillerne især fra København yndede at gøre sig morsomme over dette, og råbte gerne "Rejs dig op, Inger", når hun gik ind på banen. På turen var en af vores ledere Ulrik Larsen fra NBK. Ulrik var blandt meget andet kendt for at have en ret stor mund. En aften ville vores tyske kammerater introducere "Støvlen" for os. Jeg ved ikke, hvor mange liter øl en sådan glasstøvl rummer, men Ulrik ville gerne prøve at drikke af den. Hvad han dog ikke vidste var, at hvis man ikke vender Støvlen rigtigt, kommer der undertryk i Støvlen og

al øllet vælter ud nærmest på én gang. Stor var vores – og Ulriks – forundring da han løftede Støvlen, satte den til munden, al øllet kom færende – og forsvandt ned i Ulriks mund uden at en dråbe gik til spilde!.

NBK'S MANGE STJERNER

NBK er en af landets ældste klubber. Allerede i 1933 dannedes klubben og blev den eneste klub på Lolland-Falster med egen hal. I øvrigt en fantastisk hal med buetag, der giver bolden en fantastisk bane rundt under loftet, et vidunderligt blødt trægulv samt en fantastisk lyd, når bolden rammes. Det giver simpelthen det helt rigtige smæld, når bolden rammer ketcherens strenge.

Og i den hal er rigtig mange senere mestre udklækket. Min efterhånden fremtrædende alder til trods, er jeg alligevel for ung til, at have oplevet klubbens første stjerner. Men man kan ikke have været medlem af NBK uden at vide, at særligt Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen, der begge var rundet af badmintonelskende familier bragte meget hæder til klubben. Og som medlemmer af NBK nåede de i 1946 at hjembringe et dansk mesterskab i herredouble til klubben, inden de som så mange andre drog mod hovedstaden for at studere og dygtiggøre sig i sporten. Siden kunne de tilføje flere danske mesterskaber samt adskillige All England-titler til deres cv.

*Den hæderkronede
badmintonhal ved åen
i Nykøbing F.*



*I hallens storhedstid
byder inspektør Ferdinand
Frandsen inden for.*

I forhold til danske mesterskaber har NBK spillere særligt gjort sig bemærket i ungdomsrækkerne. Allerede i 1947 vandt Inge Allan Hansen (Broholt) damesingle hos juniorerne, og året efter vandt Poul-Erik Nielsen, storebror til Grønært, det danske mesterskab i herresingle for ynglinge. Samme år gjorde Willy Meier ham kunsten efter hos juniorerne. I 1949 var det Karen Udsens (Møller) tur til at vinde damesingle hos ynglingene. I 1950 var Willy Meier igen den bedste, denne gang i ynglingerækken. I 1961 og 1962 hjemførte Ellen Carstensen (Bille) to damesinglemesterskaber til klubben i hhv junior- og ynglingerækken. Og i 1969 var det så Ole Pedersens tur til at vinde mesterskabet i herresingle hos puslingene. Herefter fulgte en tørkeperiode i klubbens historie i forhold til danske mesterskaber indtil et nyt kuld spillere dukkede op i starten af 1980'erne. Fra Maribo kom Lars Pedersen som huserede i ungdomsrækkerne i alle tre kategorier i 1980'erne ligesom makker Annemette Bille, der også hjemførte flere danske mesterskaber til NBK i damesingle og damedouble sammen med Kristine Rasmussen. I 1990'erne dukkede familien Rasmussen op i NBK med søskendeparret Michelle og Peter. Michelle nåede at vinde flere mesterskaber for NBK, mens bror Peter først vandt et ungdomsmesterskab som yngling, hvor familien var flyttet til hovedstaden. Den sidste ungdomsspiller vi finder som dansk mester i ungdomsrækkerne, er Sti-

ne Borgstrøm, der er datter af Inge Borgstrøm, som også var topspiller i Danmark i en årrække. Stine nåede at vinde flere ungdomstitler, inden hun flyttede til Greve.

Kendetegnende for flere af de nævnte spillere er, at de forlod klubben på et tidspunkt, dels for at studere og dels for at få bedre mulighed for træning i badminton. Derfor tynder det også ud i DM-titlerne i seniorrækkerne, men nævnes skal dog Grønærts danske mesterskab i herresingle i 1959, Imre R. Nielsens damesinglemesterskab i 1970 og Lonny Boestofte, der sammen med Lene Køppen vandt det sidste seniormesterskab til klubben i damedouble i 1977. Men de fraflyttede spillere holdt dog ikke op med at vinde mesterskaber. I Nykøbing huskes særligt Grønærts All Englandtitel i 1964 og ikke mindst Peter Rasmussens verdensmestertitel i 1997 efter nok en af de mest medrivende finaler i badmintonsportens historie.

FREMTIDEN

Meget har ændret sig siden jeg var medlem af NBK. Kærligheden til badminton har jeg dog bragt med mig, og jeg har haft en skøn karriere som seriespiller, ungdoms- og seniortræner og ikke mindst bestyrelsesmedlem i badmintonklubber i Slagelse, Silkeborg, Århus og Esbjerg. NBK har ikke formået at bevare sin position som en af landets førende klubber. Grundene har været mange og jeg skal ikke her gøre mig klog på, hvad der er sket. Men noget af det, der har skåret mig i hjertet, når jeg har gået på Stien ved åen er det forfald, der præger bygningerne. Den gamle rundbuehal er erklæret bevaringsværdig. Hallen er bygget i 1933, og der er ikke mange af den slags haller i Danmark. Og så er den tilmed arkitekttegnet af arkitekt Poul Cadovius. Hallen er løbende blevet vedligeholdt, mens de omkringliggende bygninger, i særdeleshed omklædningsfaciliteterne er gået i voldsomt forfald gennem årene. NBK har altid sat en ære i at være en selvejende institution, selvom det i sagens natur er svært økonomisk. Og der er ingen tvivl om, at foreningslivet generelt, og dermed også en klub som NBK har haft sværere og sværere ved, at klare sig i en virkelighed, der er præget af flere og flere tilbud til unge mennesker, mindre tid i familierne med deraf følgende problemer med, at skaffe frivillige ledere til at drifte klubberne. NBK har netop i 2020 fået en ny bestyrelse. Og på trods af en verdensomspændende pandemi, der har sat en midlertidig stopper for alle gode intentioner, er man nu en kreds af personer, der til sammen kan danne grundlag for en renovering og dermed opblomstring af den gamle klub.